

Bakvissen op het lyceum

Een klassenfoto is er niet, want die werd niet gemaakt in de bovenbouw van het Catharina Lyceum in Eindhoven. Wel is er een vergeeld plakboek vol herinneringen, met foto's van sporttoernooien, toneeloptredens, vakanties in Zeeland en feestjes. De gymnasiumklas A6 van 1960 was een hechte klas. Achttien meisjes behaalden in dat jaar hun gymnasiumdiploma. Allemaal gingen ze verder studeren en leidden als moeders en echtgenotes een werkzaam leven. Twee vrouwen zijn inmiddels overleden.

door Annelies van der Woude

De 'gymnasiumtutten' werden ze genoemd, deze blozende bollebozen met hun zwierige rokken en keurige bloesjes. Toch is 'tutting' wel de laatste associatie die de dames oproepen met de verhalen over hun examenjaar. Aan tafel zitten Emmalien Martens (74) uit Meerle (België), Loes Janssen-van Eck (73) uit Tilburg en Ria van Eck-Jennen (73) uit Leende. Stuk voor stuk helder, spitsvondig en ondernemend.

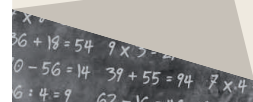
Alle drie maakten zij deel uit van dezelfde gymnasiumklas. Ze beleefden een zorgeloze tijd en hadden veel lol met elkaar. Leren kostte nauwelijks moeite, dus hielden ze veel tijd over voor leuke dingen die ook allemaal op school plaatsvonden: sport, het schoolkoor of schoolorkest, de debatclub of toneel. Emmalien, toen altijd met sport bezig: „We leverden de meeste speelsters voor het hockeyschoolteam en ons klassenvolleybalteam was het beste team van de school.”

In de vijfde ontstond de klas zoals ze die zich herinneren. Loes en Emmalien bleven in dat jaar zitten, net als vijf andere meiden. Emmalien: „Dat zittenblijven was toch wel een beetje het gevolg van een leerling die wars was van alle gezag en iedereen opjutte. Die meid was haar tijd vooruit, dat was een wilde. Ze moest ook van school af.”

Ria: „In het begin vonden wij dat die zittenblijvers wel een gro-

IN DE KLAS

Klasgenoten delen veel, maar er komt een dag dat ieder zijns weegs gaat. Het ED belicht deze week zes klassen van vroeger, en gaat op zoek naar de verhalen

te mond hadden, maar dat viel uiteindelijk wel mee. Op enken na waren we als klas best gedwee en deden we gewoon wat de leraren ons opdroegen. Ik ging de bèta-kant op, want ze zeiden: jij moet de bèta-kant op. Dat deed je dan gewoon.”

Veel leraren worden genoemd: Corman de scheikundeleraar, die zo aardig was. En wiskundeleraar Pa van Lent, een 'monument' met een gedragen stem die zijn leerlingen mateloos kon boeien met zijn kennis over de Vierde Dimensie.

Of Willekens, die Latijn gaf en iedereen altijd matste en goede punten gaf. En meneer Verbeeten niet te vergeten: de natuurkundeleraar bij wie de hele klas uit het raam ontsnapte om in de kelder van V&D een ijsje te gaan kopen. Of die verrukkelijke, jonge leraar Grieks op de motor die het niet volhield tussen al die meisjes en uitweek naar een jongensschool. Want let wel: op het Catharina Lyceum – later het Van Maerlant – liepen zo'n achthonderd

meisjes rond. Al die meisjes met hun meidenvenijn en bakvissengedrag zaten verdeeld over de mms en de HBS B. Een kleine minderheid mocht naar het gymnasium. Ga er maar aanstaan als leraar.

De dames omschrijven zichzelf als 'verbaal sterk'. Dat zijn ze nu, maar dat waren ze toen kennelijk ook al. Deels werd dat bevorderd door de vele debatten die ze voerden en de vele mondelinge tentamens.

Alle vakken werden mondeling getentamineerd, behalve de vreemde talen.

Loes: „We konden redelijk goed een tekst vertalen, maar spreken was er niet bij. We konden nog geen goedemorgen zeggen in het Frans, onvoorstelbaar.”

Loes Janssen-van Eck

Loes Janssen-van Eck (73) studeerde sociologie en werd moeder van twee kinderen. Ze kreeg een baan in het volwassenenonderwijs aan een mbo sociale dienstverlening. „Ik heb mijn hele leven halftijd gewerkt, ik wilde zinvol bezig zijn, óók toen de kinderen nog

Daar vonden heel veel mensen raar, namen het mij zelfs kwalijk. Maar ik heb het altijd zo gedaan en mijn man heeft daar nooit moeite mee gehad.”

niet naar school gingen. Thuiszitten was niets voor mij.

Emmalien Martens

Emmalien Martens (74) werd fysiotherapeut en moeder van vier kinderen. Na haar scheiding woont zij nu alweer 25 jaar met een andere partner samen. Beide partners hebben haar altijd gestimuleerd haar beroep als fysiotherapeut te blijven uitoefenen. Wel wilde ze graag zelf voor de kinderen zorgen. Na acht jaar 'ouderschapsverlof' werkte ze jarenlang parttime met een collega in een maatschap. Na haar verhuizing naar België ging ze terug naar de schoolbanken om de Franse taal goed te leren spreken, net als Spaans en Nieuwgrieks.

• De foto links is genomen tijdens een uitje naar Zeeland, met boven op het rechter stapelbed Ria (links), Emmalien (midden) en Loes (rechts). Op de bovenste foto rechts de ingang van het Catharina Lyceum, met Loes midden in beeld. De foto rechts onder is genomen tijdens een vakantie-uitje; in het midden zit Ria.

Ria van Eck-Jennen

Ria van Eck-Jennen (73) studeerde biologie en kwam in eerste instantie terecht in het onderwijs, destijds vooral een mannenwereld. Ze trouwde en kreeg twee kinderen, maar heeft vanaf haar 20e gewerkt, vanaf haar 40e fulltime. Haar man groeide daarin mee. „Als je weet wat je wilt en weet wat je waard bent, dan geef je niet snel op. En ik wil altijd verder.”

Ze werkte onder meer als hoofd van de dienst onderwijsfaciliteiten bij Fontys, later als adviseur en hoofd communicatie. Vanaf haar 60e werkte ze twaalf jaar als vrijwilliger bij PUM in Den Haag en reisde als coördinator onderwijs door tal van ontwikkelingslanden voor de begeleiding van projecten ten behoeve van verbetering van het onderwijs in het midden- en kleinbedrijf.

OP DE KLASSEN-FOTO